

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen, så er det ministeren, og så går vi over til ordførerne.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil da også sige, at når ministeren tilkendegiver nu, at man i det næste folketingsår gerne vil tage en større diskussion af loven om kunstig befrugtning, så stiller vi os da også meget positivt over for det, men er måske ligesom fru Pernille Rosenkrantz-Theil lidt nervøse for, om vi bliver enige. Men det må jo ligge til den tid.

Jeg synes egentlig ikke, ministeren før svarede på det, jeg sagde, at børn rent faktisk i dag fødes i homoseksuelle familier, og at insemination fra en partner eller fra en anden faktisk i dag allerede foretages og kan foretages af alle fra cykelsmeden til jordemoderen, men bare ikke af lægen.

Den logiske konsekvens ville jo så være, og det kunne ministeren måske så sige, at man har tænkt sig at foreslå til efteråret, at man helt skal lukke af, man skal simpelt hen gå ind også i de små køkkener og sige: Insemination af lesbiske er forbudt overalt. Eller hvad er det, man har tænkt sig at gøre?

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg mener faktisk, at jeg over for fru Sophie Hæstorp Andersen i mit sidste svar erkendte, at der er nogle ulogiske elementer i loven, som den tager sig ud nu. Den historiske baggrund for det er jo ikke mindst lovens tilblivelse, hvor et antal meget forskelligartede ændringsforslag blev sat under afstemning af nogle grupper, der alle var frit stillede, og med et tidspres, der gjorde, at blækket dårligt var tørt på lovforslaget, som det tog sig ud efter andenbehandlingen, før man gik i gang med tredjebehandlingen.

Det er sådan set for mig et selvstændigt argument for, at den dag snart må komme, hvor vi ser på den lov i en sammenhæng, for fru Sophie Hæstorp Andersen har selvfølgelig ret i, at hvis man har det grundsynspunkt, at børn skal have retten til at kende deres biologiske far og biologiske mor, i hvert fald så langt man kan sige, det offentlige har indflydelse på det, fordi det rækker jo kun et stykke, så må det selvfølgelig gælde med samme gennemslag, uanset om det foregår med én sundhedsperson eller en anden sundhedsperson. Det er jo klart, det er jeg sådan set principielt enig i.

For mig personligt vil jeg også gerne sige, at der er jo stor forskel på, om man iagttager forslaget fra Enhedslisten i relation til en lovgivning, hvor vi har donoranonymitet, eller i relation til en lovgivning, hvor vi ikke havde det. Hvis man har det udgangspunkt, at børn har krav på at vide, hvem deres biologiske far og biologiske mor er, så kan det ikke lade sig gøre ved, at man følger forslaget her, og loven i øvrigt er uændret, for det betyder altså, at der fødes børn, som ikke har en kinamands chance for at vide, hvem deres far er, og som altså heller ikke fødes i en familie, hvor man kan sige, at der efter en almindelig pater est-regel er en anden mand, der træder i den biologiske fars sted. Sådan er situationen.

Det er derfor, det giver mig en god mening at skabe et rum, hvor Folketinget i god ro og orden og med en tidskadence, der gør, at Folketinget kan nå at se, hvad effekten er af Folketingets umiddelbare holdning til en række ændringsforslag, der bringes i spil, før man tager endegyldig stilling til en lovgivning.

Der er næsten legio udestående spørgsmål i lov om kunstig befrugtning, som det er interessant at kigge på: præimplantationsdiagnostiske spørgsmål, spørgsmål om nedfrysningstid for æg, spørgsmål om det med parforholdskravet, jeg her har bragt op, spørgsmål om ligestilling over til adoption i øvrigt, spørgsmålet om, hvad vores holdning er til kunstig befrugtning af folk med livstruende sygdomme, altså hele den diskussion, der også har kørt, om det er moralsk forsvarligt at hjælpe en familie med kunstig befrugtning, hvis man har en stensikker prognose for, at en af forældrene er død i løbet af meget kort tid. Der er et hav af spørgsmål.

Der er i det hele taget også hele det grundlæggende spørgsmål om, hvorvidt det her skal være en forbudslov, eller hvorvidt man parallelt med det her skulle have en slags offentlig service.

Jeg vil gerne sige også for mig personligt, at der jo er stor forskel på, om vi regulerer, hvad der er ret og ikke ret i det her samfund, og vi så sideløbende tager stilling til, hvad det så er, det offentlige tilbyder af service, hvor det er, vi bruger skatteborgernes penge.

Der er mange spørgsmål, og jeg vil gerne her tilkendegive over for Folketinget, at det er min agt at skabe et sådant rum for en samlet diskussion om alle disse spørgsmål i næste samling.